

laku vlijudno čestitali ter so mu izrekli toplo zahvalo za njegov trud. Nato je g. doktor poročal o desetletnem delu v sanatoriju. V sanatorij je bilo sprejetih 1895 oseb, med temi je bilo 1500 Rusov, 388 jugoslovanskih in 7 tujih bolnikov. Popolnoma jih je ozdravelo v sanatoriju 841, drugim se je zdravje zboljšalo, nekateri so bili oddani v druge zavode in 79 jih je umrlo. G. vodja se je vsem zahvalil, ki so kaj storili za procvit sanatorija, zlasti predsedniku Rdečega križa g. Strandmanu in vsem drugim gospodom. Zahvalil se je tudi vsem svojim sotrudnikom, ki z njim požrtvalno delujejo v sanatoriju.

K slovesnosti je bil povabljen tudi domači župan, župnik in upravitelj, kateri vsi so g. vodju iskreno čestitali in naglašali velik pomen sanatorija za naš kraj ter so se zahvaljevali za veliko požrtvovalnost ruskih zdravnikov nasproti našemu ljudstvu. Ob tej priliki je prejel vodja sanatorija mnogo telegramov, zahvalnih in priznalnih pisem od bivših bolnikov iz Jugoslavije in iz drugih držav. Končno ta nasvet: Če čutiš, da jetika sili v tvoje telo ali te je že napadla, naglo si poišči zdravja pri ruskih zdravnikih-špicijalistih na našem Vurbergu!

verstva gre kakor poplava po vsem svetu, zato je potrebno, da se vsi, ki še katoliško čutijo in katoliško živijo, združijo in gredo skupno v boj za večno veljavna katoliška načela. Zato novo osnovano Apostolstvo mož in fantov z navdušenjem pozdravljamo in vabimo v naše vrste še druge. Bodimo katoličani tudi v dejanju in ne samo na jeziku. Mogoča mora biti naša armada, da bo svet videl, da katoliška misel še živi. Ob tej priliki opozarjamo vse na postne pridige, ki se vrše vsako nedeljo v postu ob pol tretji uri popoldan v opatijski cerkvi. Govori imajo naslov o brezpravnem Kristusu.

Staroslovenska maša v Celju. V zadnjem času prirejajo hrvaški pevci po Sloveniji koncerte staroslovenskih cerkvenih pesmi. Dva taka koncerta sta se vršila že v Ljubljani in v Mariboru. Na praznik sv. Jožefa pridejo ti pevci tudi v Celje. Ob pol 11. uri dopoldne bo v opatijski cerkvi slovesna staroslovenska sv. maša, ob pol peti uri popoldan bo pa v veliki dvorani Ljudske posojilnice koncert staroslovenskih cerkvenih pesmi. Staroslovensčina je jezik, v katerem sta učila naše pradede resnic sv. vere naša apostola sv. brata Ciril in Metod. Za vabimo vse, ki jih zanima v kakšnem jeziku sta učila nauke katoliške Cerkve sv. brata in kako sta opravljala sveto daritev, da se dopoldanske sv. maše in popoldanske koncerta udeležijo. Spoštovati moramo svetinje naših očetov in duh svetih cerkvenih učencev Cirila in Metoda. S tem tudi delamo za zedinjenje vseh Slovanov v eni in to je katoliški Cerkvi.

DRUŠTVENE VESTI

Fantje, dekleta, po poti prosvete naprej!

Opomin kmetskega mladeniča.

Sedanji čas nam jasno kaže, da je izobrazba velikega pomena. V preteklosti so živeli rodovi boljše življenje, da si niso v izobrazbi tako napredovali, kakor danes. To je res, toda baviti se niso morali s takšnimi težavami, kakor so sedaj. Potrebne so nam knjige in časopisi. Toda kakšne knjige in kakšni časopisi? So knjige, ki spadajo po svoji slabi in opolzki vsebini v peč in bi bilo škoda vsake minute, ki bi jo človek porabil za čitanje. Isto velja tudi za časopise, ki so protiverskega značaja in ki preradi napadajo duhovnike. Kako pa je v tem oziru s posameznimi kraji naše domovine? Ali ima že vsaka hiša katoliški časopis? Kateri ga nimajo, si ga naj nemudoma naročijo! Radi tega ne bo nobeden prišel na beraško palico. Le verjemite mi, da ne! Taka je navada naših gospodarjev, da si vsak plača »Slovenskega gospodarja« kar za celo leto naprej. Tako bodi

tudi letos! Kaj pa naši fantje in dekleta, ali kaj čitate? V prostem času vam je dobra in lepa knjiga najboljša poučilo in razvedrilo.

Nekdaj so fantje in dekleta se radi izobraževali, hodeč po poti krščanske in narodne prosvete. Fantje, ne omagajte! Če nimate sami doma dobrih knjig, pa se poslužite knjižnice, ki vam nudi krščansko čtivo. Takšne knjižnice so »Župnijske knjižnice«. To, kar te knjižnice zmagajo, vam je na razpolago! To vam tudi bo v največjo korist. Skrbno pa se ogibajte tistih, ki vam nudijo nekrščanske knjige in slabe časnike. To niso naši prijatelji. I. Š.

Pasjon v Ptuju. Na praznik sv. Jožefa, 19. marca, ob treh popoldne, se priredi v mestnem gledališču v Ptuju Pasjon ali Trpljenje in smrt Jezusa Kristusa, verska drama v 11 slikah. Sodeluje 70 ljudi. Druge vprizoritve bodo: 25. marca, 26. marca, 2. aprila, 4. aprila (ob 8. uri zvečer) in 9. aprila. Vljudno vabljeni iz mesta in iz bližnje in daljne okolice!

Apostolstvo mož in fantov v Celju. Velika celjska župnija je začutila potrebo, da ustanovi Apostolstvo mož in fantov. Ta goreča želja nekaterih se je sedaj uresničila. Lepo je bilo videti prvo nedeljo v postu, ko je lahko rečemo cela armada samih mladih ter krepkih mož in fantov pri sedmi maši pristopila k skupnemu sv. obhajilu. Val brez-

Prestovoljno gasilno društvo Jurovec pri Ptuju je imelo dne 19. februarja svoj občni zbor. Potek je bil naslednji: Podpoveljnik je poročal, da je društvo imelo v minulem letu 5 redovnih vaj, 10 vaj z orodjem, sodelovalo je pri 9 požarih, pri katerih je imelo povoljne uspehe, pri nekaterih naravnost prvovrstne. Nadalje se je društvo udeležilo v kroju petkrat cerkvenih slovesnosti in sv. maš. Tovarish tajnik je poročal, da je društvo imelo 8 odborovih sej in 7 članskih sestankov. Ima 23 rednih članov, 10 podpornih in 24 ustanovnih članov, in sicer so to: župnik Soklič Jak, Konciljan Joško, Jelenc Angela, Kieslinger F., Maška Karl, Pen Gustav, Honomihl Alojzij, Beranič Joško, Kos Feliks, Pišak Blaž, Žur-

Iz dvajset vzrokov.

Ko se je približal kralj Ludvik XV. nekemu mestu, oglasila se je pri njem najprej deputacija mestnih očetov. Najprvo so se opravičevali, da ga niso sprejeli s streljanjem topov, rekoč, da so to opustili iz dvajset vzrokov.

»Prvi vzrok je, vaše veličanstvo, da topov nimamo, drugič —

»O, ne trudite se dalje, seže kralj v besedo, »prvi vzrok zadostuje tako popolnoma, da vam rad odpustim vseh drugih desetnajst.«

Dobri recepti.

Nek zdravnik se je hvalil proti svojemu prijatelju odvetniku:

Pavel Keller:

10. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Spal je do poldne. Nato je dal vpreči sani in se je odpeljal proti mestu. Rešil se je nekaj kupčijskih poslov v prav veliko svojo zadovoljnost. Njegov pravni zastopnik je bil na primer iztirjal veliko vsoto, o kateri je že mislil, da je izgubljena. Tega je bil Meden zelo vesel. Šel je v vinarno, si naročil sekta in povabil k mizi krčmarja.

»Gotovo ste napravili dobre kupčije, gospod Meden?«

»Da,« je zadovoljno odgovoril Meden, »lahko sem vesel.« Pila sta in bila dobre volje.

»Nekega tihotapca iz vaše vasi so bili ustrelili, gospod Meden. Anton Jeras še piše.«

»Da, da,« je rekel Meden ravnodušno, »slišal sem praviti. Prejšnje čase je večkrat prihajal k meni. Toda kmalu se je čisto zapil.«

Raznašalec časopisov je prinesel večerni list. Gostilničar ga je preletel z očmi.

»Ravno tukajle berem: Anton Jeras, o katerem smo poročali, da je bil zadnjo noč na meji ustreljen, ni mrtev, kakor smo zvedeli iz mestne bolnišnice, ampak le težko ranjen. Sicer pa tudi ni dokazano, da je mož tihotapil, ker niso našli pri njem nikakršnega utihotapljenega blaga.«

Ko je krčmar prebral, se je ozrl v Medena.

»Gospod Meden, kar naenkrat ste tako pobledeli! Kaj pa vam je? Kar sivi ste v obraz.«

»Napad!« je stokal Meden; »težave imam s srcem — alkohola ne prenesem.«

»Ali naj pošljem po zdravnika?«

Meden se je odločno branil.

In krčmar se je popeljal z njim do doma.

ABITURIENT.

Pretekla so leta. Nesrečni Colnar je še vedno sedel v ječi. Niti enkrat ni več pisal svojcem. Učitelj je poskušal, da bi posredoval. Nekajkrat je poskusil govoriti z zaprtim, kar so mu brez vsega drugega dovolili; toda Colnarja niso mogli

man Ciril, Freienreich Alfred, Kasimir Ludovik, Preac Krista, Kirbiš Jožef, Albrecht Vilj., Dreo Vinko, Zupanič Anton, Zupanič Julija, Hostnik Ivan, Rožman Matevž, Turk Anton, Sitar Oswald, Čeh Martin. Poročilo tovariša blagajnika: Društvo je v minulemu letu imelo 21.011.50 Din dohodkov in 19.608 Din izdatkov. Potem smo sprejeli našega vaščana g. Ferdo Kieslingerja za prvega častnega člana. Nato so se vršile volitve. Za načelnika je bil zopet izvoljen tovariš Zupanič Albin, kateri je obenem tudi poveljnik. Za podpoveljnika tovariš Rožman Franjo, za tajnika tovariš Vau-potič Ivan, za blagajnika tov. Purg August, za odbornike: tovariši Lozinšek Vinko, Mlakar Martin, Kozel Štefan in Dračbaher Franc. Za njihove namestnike: tovariša Klethofer Franc in Skok Jože. Za pregledovalce računa: tovariši Kranjc Ivan, Repič August in Lozinšek Leopold. Končno se je vršila zaobljuba. Člani so se razšli, v svesti si svojih dolžnosti. Na pomoč!

Smartno ob Dretl. Kljub krizi in pomanjkanju se je letošnji predpust uporabljal za različne zabave in prireditve. Je pač tako: na eni strani ljudje, ki ne marajo za krizo, na drugi strani pa pomanjkanje in revščina. Kar se je pa na pepelnice odigralo, to bo pa menda vsak pameten človek obsojal. Način te pepelnice šale je bil docela neokusen, žaljiv in v zasmeh verskim obredom. Za »pušelček« pri tej komediji pa je bila mladina. To je obžalovanja vredno!

Sv. Temaž pri Ormožu. V nedeljo dne 19. t. m., popoldne po večernicah, nastopi v Društvenem domu v zanimivi ljudski igri slovit razbojnik Guzaj s svojimi tovariši, ki vam je znan že po povesti iz »Slovenskega gospodarja«. Kdor pa hoče junaka te povesti поблиže spoznati, naj ne zamudi prilike, da si ga ogleda na našem odru, ko bo nastopal z vsemi svojimi slabostmi in krepostmi. Pred igro nastopi z izbranimi pesmimi naš domači priznani pevski zbor.

Smeh na vojaškem sodišču.

Francosko vojaško sodišče je znano po svoji strogoti. Na obrazih sodnikov

počiva vedno izraz resnosti in strogotosti. Smeh je v teh prostorih neznan zvok. Pri zadnji razpravi pa je bilo obilno smeha. Pred vojaškim sodiščem se 'e namreč moral zagovarjati kaplar Ravoisier. Ker je včasih prišel prepoznano domov, so mu kot kazen določili, da mora po odsluženem roku še mesec dni služiti. Ko so meseca septembra 1932 njegovi tovariši smeli iti domov, je dobil Ravoisier vozni list in službeno povelje, da se mora drugi dan prijaviti v Etampesu pri tamošnjem letalskem polku, kjer naj odsluži še 30 dni. Ravoisier se je razsrdil. Ko se je ob čaši dobrega vinca poslavljajal od svojih tovarišev, ki so se odpravljali domov, si je nekaj domislil. Domislek pa je bil ta: pošlji namestnika v Etampesu, sam pa pojdi domov. Namestnika dobiti ni težko, ko je povsod brezposelnih ljudi. Dogovoril se je z nekim brezposelnim, da bo šel mesto njega služiti mesec dni, zato dobi 5000 frankov. Kot aro mu je dal na roko 500 frankov. Nekaj ur kasneje se je krivi Ravoisier v uniformi in z dokumenti pravega Ravoisierja javil pri letalskem polku v Etampesu.

Vse je šlo gladko. Namestnik se je prikazal kot poslušen vojak in ker je bil izučen slikar in pleskar, so ga dobro porabili za ta posel. Čez teden dni pa je ta mož naenkrat se naveličal dela in službe ter se je javil bolnega. — »Vratna bolezen«: tako je bilo zapisano na bolezenskem listu. Zdravnik pa je konstatiral, da ima polipa v nosu ter da je potrebna operacija, in sicer v vojaški bolnišnici v Parizu. Da bi se moral podvreči operaciji, to ni bilo določeno v pogodbi, ki jo je sklenil z Ravoisierjem. Zato mu je pred odhodom v

Pariz brzojavil, da odpoveduje sklenjeno pogodbo. Ravoisier pa mu je odgovoril: »Stvar je preprosta; jaz grem mesto tebe v bolnišnico, ti pa boš se vrnil v Etampesu.« Menjala sta uniformo. Sedaj se je pravi Ravoisier javil za operacijo v bolnišnici. Ko ga je zdravnik preiskal, mu je rekel: »O polipu ni sledu, pač pa mora biti bolezen v slepiču, tam bo potrebna operacija.« Kaj je Ravoisier hotel? Moral se je dati operirati na slepiču. Teden pozneje je kot popolnoma ozdravljen zapustil bolnišnico. Sedaj pa nazaj v Etampesu?! Obrnil se je na svojega namestnika, naj se vendar mesto njega vrne tje k letalskemu polku. Namestnik pa o tem ni hotel nič več slišati. Tako je moral Ravoisier vgrizniti v kiselo jabolko ter se odpeljati v Etampesu. Ko je tja došel, so se nekoliko čudili, ko so ga zagledali. Kako to, da ima svetle lasje, ko so prej bili črni? »To je storila tista operacija, med katero so moji lasje postali bolj svetli«, je odgovoril Ravoisier. Naslednji dan pa je izpodbil sodu dno. Ko je namreč Ravoisier moral v stanovanju narednika od svojega namestnika-Ravoisierja začeto delo dovršiti, je na steno ne naslikal, marveč namazal strahovite stvari. Tako so tej goljufivi zamenjavi prišli na sled, Ravoisier pa je prišel v ječo. Nedavno je stal pred vojaškim sodiščem v Parizu. Ko je celo zadevo pred sodniki razkladal, je v dvorani nastal bučen smeh. Kar se še menda ni zgodilo na tem sodišču, se je zgodilo zdaj: vsi sodniki so se smejali. Smejali se je tudi Ravoisier ter je z nasmehom na ustnicah prejel kazen: pol leta zapora.

Maribor. Poročena sta bila dne 22. februarja t. l. v Mariboru Šerbinek Ivan, posestnik v Janževi gori pri Selnici ob Dravi, in Brus Ma-

rija, posestniška hči iz Zgornje Sv. Kungote, mnogoletna prednica Marijine družbe. Želimo božjega blagoslova!

Limbuš pri Mariboru. Dne 22. februarja je v dopoldanskih urah zatnil svoje trudne oči vrl krščanski mož, g. Jakob Tarbos, posestnik v Limbušu, na svojem tako ljubem domovju.

pripraviti do tega, da bi prišel v govorilnico. Najpotrebnejša pojasnila mu je donášal ravnatelj kaznilnice.

Železno zdravje Colnarjevo je kljubovalo grozotnemu času. Nikoli ni bil Colnar bolan, le bled je bil in zelo shujšan. Da bi pa pisal svojim domov, ga niso mogli omehčati. Če so mu ob priložnostih, za katere je bilo dano dovoljenje, za božič na primer, poslali darov, so opazili na njem neko pritajeno veselje. Kadar pa je sedel pred jestvinami, ki so mu bile poslane od doma, ni mogel ničesar spraviti v grlo in je porazdal vse svojim soujetnikom. V tej tih jetnišnici je bil on najtišji prebivalec. Če ga niso vprašali, ni nikoli izpregovoril besede. Pri vsakodnevnih izprehodih je imel oči uprte vedno v tla; nikoli se ni ozrl proti tistemu koščku modrega neba, ki je sijal tudi nad dvoriščem jetnišnice.

Gospod učitelj ni nehal s svojimi obiski; hodil je po naročila za ženo, ki jih je čakala, in za sina. Prej kdaj je vzel tudi pismo s seboj, toda Colnar jih ni hotel brati.

»Če bi prebral, bi umrl,« je rekel nekoč. Če

so ga vprašali, ali se kesa svojega dejanja, je molčal, nobena mišica v njegovem obrazu se ni zgenila. Vesti iz doma, ki mu jih je ustno sporočal ravnatelj, je poslušal molče; nihče ni mogel opaziti, če ga te stvari sploh zanimajo. Le ko mu je ravnatelj nekoč omenil, da so prišli za kmeta hudi časi, je vzdihnil. Tedaj je pač pomislil na svojo ženo. Ena sama novica pa ga je izbegala: ko mu je ravnatelj naznanil, da je sin Karel napravil zrelostno skušnjo z odliko, je zaihtel in je jokal skoraj dve uri.

Ko je učitelj to povedal doma, je izpreletel svetel žarek gospé Ane upadlo lice; stisnila je roko sinu, ki je stal poleg nje, in je tiho in vsa srečna rekla: »Še naju ljubi!«

»Pojdi in obišči gospoda graščaka.«

»Ne vem, mati; matura vendar ni nič kaj posebnega. Na tisoče jih je vsako leto, ki jo napravijo.«

»Spodobi se,« je rekla mati. »Z nikomer drugim v vasi nismo prijatelji, le z našim dobrim

»Moji recepti vedno pomagajo!«

»Verujem, verujem, odgovori odvetnik, če bolniku ne pomagajo, pomagajo pa tebi in lekarni.«

— — —
Nisem obljubil.

Kaplar novincu: »Od kod prideš tako pozno in se brez puške? Ali nisi slišal, da sem vam vsem naročil, da morate biti že vsi na odhod pripravljeni?«

Novinec: »Res, g. kaplar, rekli ste to, rekli, a jaz vam nisem za gotovo obljubil.«

— — —
Ni ošaben.

Stotnik okrega vojaka, katerega je pogosto videl zanemarjenega in zamazanega, ter mu reče: »Ali te ni nič